

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Ivo Pospíšila (soudce zpravodaj) a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **N. V. P.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2017, č. j. MV-158827-4/SO-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 7. 2018, č. j. 30 A 107/2017 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 9. 4. 2014 do 8. 4. 2016. Dne 3. 3. 2016 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu; s ohledem na vady žádosti byl výzvou ze dne 3. 3. 2016 správním orgánem vyzván, aby mimo jiné doložil doklady o úhrnném měsíčním příjmu, který odpovídá výši požadované v ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), konkrétně byl vyzván, aby doložil platební výměr daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 a

vyúčtování zaplaceného pojistného na důchodové pojištění za rok 2015. Dne 14. 9. 2016 vydalo ministerstvo vnitřní rozhodnutí, jímž žalobcovu žádost zamítlo, neboť žalobce nedoložil doklad prokazující výši úhrnného měsíčního příjmu, která odpovídá částkám vyžadovaným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Současně správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jsou dle hledisek uvedených v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců přiměřené; žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, a vzhledem k svému zralému věku a k poměru let, které strávil v zemi původu, v kontrastu k relativně krátké době strávené na území ČR si nevytvořil takové společensko-kulturní návyky, které by mu bránily v opětovném zařazení do vietnamské společnosti. Žalobce pak ani nepředložil doklad prokazující jeho nepříznivý zdravotní stav nebo vlastnictví majetku na území ČR. Žalobci dle správního orgánu navíc tímto rozhodnutím nebyl zakázán další pobyt na území ČR, neboť může požádat o vydání dlouhodobého víza nebo opětovně i dlouhodobého pobytu, jakmile bude schopen prokázat, že jeho příjem bude dosahovat požadované výše.

[2] Odvolání žalobce, k jehož doplnění žalobce předložil platební výměr správce daně na úrok z prodlení za zdaňovací období roku 2013 a 2014 a doklad o zaplacení daně z příjmu fyzických osob ze dne 4. 1. 2016, bylo zamítnuto rozhodnutím žalované. Ta dospěla k závěru, že žalobce z předložených dokladů neprokázal zákonem požadovanou výši čistého měsíčního příjmu, což měl jako podnikající fyzická osoba doložit platebním výměrem daně z příjmů, což přes výzvu i poučení správního orgánu neučinil, a to ani doklady předloženými spolu s doplněním odvolání, které však navíc nelze považovat za důkazy, které by nemohly být uplatněny v řízení před prvostupňovým správním orgánem.

[3] Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované; krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán neporušil poučovací povinnost, jak v žalobě namítal žalobce, a potvrdil i to, že žalobce nepředložil doklad, z něhož by byla patrná výše jeho měsíčního příjmu. Krajský soud pak akceptoval i posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítl jeho nepřezkoumatelnost, konkrétně to, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami. Ty se měly týkat dvou otázek, a to namítaného formalistického přístupu správního orgánu a porušení poučovací povinnosti a nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovatel uvedl, že správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 4 správního řádu, neboť dotyčná úřední osoba, která od stěžovatele přebírala předkládané doklady, jej měla poučit, že platební výměr na úrok z prodlení za rok 2015 není oním dokladem, který požaduje správní orgán, a měla mu dostatečně vysvětlit, který dokument je zapotřebí. Stěžovatel vyvinul veškerou snahu k doložení požadovaného dokladu, avšak chybně pochopil, o který dokument se jedná. Stěžovatel je cizím státním příslušníkem, který dostatečně neovládá český jazyk a ani právní řád ČR. Pokud jde o posouzení přiměřenosti

pokračování

dopadů do soukromého a rodinného života, správní orgán prvního stupně dle stěžovatele pouze stroze a formálně konstatoval skutečnosti, které mu byly zřejmé z cizineckého systému, nikoliv z informací, které poskytl sám stěžovatel (takovou možnost stěžovatel před správním orgánem ani neměl).

[5] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že stěžovatel se v ní odkazuje pouze na obsah žaloby, a s ohledem na to také žalovaná může toliko odkázat na napadený rozsudek krajského soudu, se kterým se ztotožňuje.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost **není** důvodná.

[8] Stěžovatel založil svou kasační stížnost na důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., totiž na tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu, který se měl údajně nedostatečně vypořádat s jeho dvěma žalobními námitkami. Stěžovatel však v kasační stížnosti nijak blíže nerozvedl, v čem konkrétně by mělo být odůvodnění nedostatečné, a dále toliko doslovně zopakoval žalobní body týkající se nedostatečného poučení stěžovatele ze strany správního orgánu prvního stupně a hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Kasační stížnost je tak v podstatě toliko prostým opakováním žalobních námitek.

[9] Nejvyšší správní soud má za to, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelným aktem, který nepostrádá žádné náležitosti a je založen na seznatelných důvodech, jež jsou v odůvodnění rozsudku zachyceny zcela dostatečným způsobem.

[10] S právními závěry, k nimž krajský soud dospěl, se navíc Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Stěžovatel byl vyzván k předložení zcela konkrétních dokladů, které byly ve výzvě explicitně uvedeny a které by prokázaly skutečnosti vyžadované v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud stěžovatel nerozuměl obsahu výzvy, nic mu nebránilo, aby prohlásil, že neovládá jednací jazyk a mohl si obstarat tlumočníka, což po celou dobu řízení před správními orgány neučinil. Případnou nedostatečnou jazykovou kompetenci však nelze nahrazovat širším rozsahem poučovací povinnosti, jak se domnívá stěžovatel, neboť ani širšímu poučení by účastník řízení, který neovládá jednací jazyk, tak jako tak neporozuměl.

[11] Pokud jde o hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, věnoval se mu jak správní orgán prvního stupně, tak krajský soud

dostatečně. Pokud se stěžovatel domníval, že skutková zjištění (totiž že rodinní příslušníci stěžovatele s ním nežijí v ČR, že on sám v ČR žije relativně krátce v porovnání s předchozí dobou strávenou v zemi původu, a že si tudíž nevytvořil takové kulturní a sociální vazby, které by bránily jeho návratu do země původu, že v ČR nevlastní žádné nemovitosti atd.) neodpovídají skutečnosti, mohl je sám v odvolání či žalobě uvést na pravou míru, případně doplnit takovými, která by závěry správního orgánu prvního stupně vyvracely a svědčily o tom, že jsou naplněna kritéria podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, analogicky použitelná na případ stěžovatele. Nejvyššímu správnímu soudu se ve shodě s krajským soudem jeví výše rekapitulovaná zjištění za dostačující k závěru, že dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele jsou zcela přiměřené.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu